

om forsvar og sikkerhedspolitik, som giver mindelser om 1930'ernes naive danske udenrigspolitik. Der er dem, som spørger: Hvad kan det nytte? Svaret er: Spørg ikke, hvad der kan nytte, men hvad der er ret. Hvis vi lader 5 og 7 være lige og passivt tilpasser os tyranner og aggressorer, er vi jo ikke et hak bedre end dem, der i 1930'erne naivt lod nazisternes terrorregime brede sig.

Historiens lære er, at aggressorer skal stoppes med håndfaste midler allerede i opløbet. Det kan altid nytte at kæmpe mod undertrykkelse og for frihed. Derfor har Danmark sammen med andre lande en rolle at spille på Balkan og i andre brændpunkter, hvor friheden og freden er truet, og hvor menneskerettighederne bliver undertrykt.

I den aktuelle reaktion på gidselkrisen i Bosnien støtter Venstre regeringens linje. Det vil jeg gerne sige for en ordens skyld. Men jeg vil også gerne give regeringen den meget klare besked, at skulle udviklingen føre til et øget engagement fra dansk side i FN-regi, så skal udgifterne efter Venstres opfattelse afholdes uden for forsvarsbudgettet, sådan at der ikke sker en reel udhuling af et i forvejen skrabet budget.

Jeg vil også godt sige, at vi finder det skuffende, at regeringen vægrer sig ved at tage den fulde konsekvens af den ustabile situation i dele af Europa. Problemet er jo, at man føler en magtesløshed over for grusomhederne i det tidligere Jugoslavien. Tøven og ubeslutsomhed præger ikke blot FN's, men også de europæiske landes reaktioner på krigsmagernes overgreb. Vi savner international handlekraft, og vi savner beslutsom politisk ledelse.

Hvad er så den danske regerings svar på disse udfordringer? Er det at arbejde for et stærkere dansk forsvar, som kan påtage sig de voksende internationale forpligtelser? Er det at arbejde for en stærkere europæisk sikkerhedsorganisation, som kan forebygge konflikter i Europa og holde orden i vores eget hus? Er det at udvise en visionær og fast politisk ledelse?

Nej, det er det ikke, tværtimod. Regeringen har lagt op til en forringelse af det danske forsvar, og regeringens bidrag til at forstærke europæisk sikkerhedspolitik er at holde Danmark uden for Vestunionen, uden for EU's fælles sikkerhedspolitik, og regeringen har i det hele taget indtaget en defensiv, en nølende og en fodslæbende holdning i den offentlige debat om Europas fremtid.

Vi ved, at Europa fremover selv må tage mere ansvar for at forebygge og for at løse regionale stridigheder. Vi europæere må simpelt hen selv løfte en større del af byrden ved at sikre frihed og fred i vor verdensdel.

Vi ved, at den store udfordring i de kommende år bliver at udvide og forstærke det europæiske fællesskab, bl.a. ved at drage de øst- og centraleuropæiske lande tættere og tættere ind i Den Europæiske Union. Vi ved, at i 1996 starter regeringskonferencen om EU's fremtid. Tænk engang, der er kun 7 måneder, til regeringskonferencen starter, og er regeringen så i gang med en åben og en intensiv debat om Danmarks position?

Nej, tværtimod. Hver gang nogen prøver at løfte debatten, bliver den brutalt slået til jorden. Regeringen nægter at tage en åben og fordomsfri debat om de danske undtagelser fra Maastricht-Traktaten, og regeringen har ingen selvstændige tanker om Europas udvikling og Danmarks placering i Europa. Man må jo også sige, at statsministerens tale i dag var aldeles indholdsløs på dette punkt.

Vi ved, at det bliver det, der hedder Den Vesteuropæiske Union – det, der kort kaldes Vestunionen – som i fremtiden inden for rammerne af NATO skal varetage opgaven med at løse de sikkerhedspolitiske opgaver i Europa, når amerikanerne ikke ønsker at medvirke. Her vil jeg godt understrege, at Venstres opfattelse er krystalklar: Vi ser Vestunionen som en positiv faktor til at sikre frihed og fred i Europa, og Danmark bør være fuldt og helt medlem af Vestunionen. Men det, vi ser, er, at regeringens holdning gemmer sig i tågen.

Vi danskere vil så gerne være forbrugere af sikkerhed, men for at forbruge sikkerhed må vi også vise evne og vilje til at producere sikkerhed. Vi skal være parat til og i stand til at deltage i forsvaret af alliancen. Det indebærer, at vi er fuldt og helt med i sikkerhedsorganisationen, og det indebærer, at vi er villige til at løfte vor del af den samlede byrde ved et troværdigt forsvar.

Men nu er udenrigs- og sikkerhedspolitikken ikke det eneste område, hvor regeringen slæber på fødderne. Debatten om velfærdssamfundets fremtid er et andet eksempel. Det er åbenbart for enhver, at der er vanskeligheder ved at finansiere en fortsat vækst i velfærdsstatens omfang. Lad os bare se på udviklingen over de sidste 20 år. For 20 år siden var der fem mennesker i privat produktion for hver én, der var på offentlig overførsel. I dag er der kun 1½ beskæf-